

MŮŽETE POTKAT VE VLAKU

Začít hrát na akustickou kytaru bylo jako objevit Ameriku

Deset let uteklo od doby, kdy zpěvák J. A. Kronek ukončil své působení v brněnské rockové kapele Kern. Založil novou skupinu, vzal do rukou španělku a objevil nový svět. „Bylo to jako seskočit z lokomotivy a naskočit do subtilní drezíny,“ říká dnes frontman kapely Alband, která loni vydala nové album *Reziduum*.

TEXT: JOHANA KVÍTKOVÁ, FOTO: MICHAL MÁLEK

Jak plánujete oslavit 10. narozeniny?

Určitě koncertem na podzim v Brně, ale ještě nemáme přesně jasno kdy a kde. Už kvůli tomu ale nespíme a spřádáme plány. Loni jsme měli pod hradbami Špilasu křest nové desky. Bublinky, ohňostroji... To byla nádhera. Takže určitě to bude koncert! A taky chceme dát fanouškům nový klip. Písničku z nové desky si vybrali sami, nechali jsme je na webu hlasovat a vyhrála píseň *Devět životů*, kterou otextoval Libor Machata. Vizí už pár máme, začátkem dubna půjdeme číť.

Většinou hrajete na Moravě, v Brně... Prorazili byste rádi i jinde v Česku nebo v zahraničí?

Doma to chceme jistě. Když jsme začínali, mimobrněnská o naší první desce skoro ani nevěděli. S druhým albem se to už mění a kapela si svoje místo na slunci buduje. Hráli jsme třeba u Karlových Varů, kde mají určitě svoje místní milovaný kapely, a když jsme tam přijeli my, přišlo asi 150 lidí a byli jsme vzájemně vyvalení, jak to bylo silný vystoupení. No a pak ti toužimštit dorazili přes celou republiku na náš křest pod Špilberkem a už znali i texty. Letos máme v plánu zhruba 25 koncertů, tak jsme dost napružení.

Čtyři z vás dříve hráli v kapele Kern, proč jste se rozhodli tuto brněnskou legendu opustit a rozjet úplně nový styl?

U Kernu jsem byl 27 let, a fakt to bylo něco! Opustil jsem kvůli tomu i práci a profesionálně se věnoval jen muzicírování, zkoušelo se,

skládaly se nové pecky, jezdili jsme koncerty po vlasti. Pak ale přišly devadesátky a všichni hned: „Přijedou Iron Maiden... a Metallica bude v Brně!“ A naše sály byly hned z poloviny prázdný. U Kern jsem oceňoval tu pracovitost, sebranost a funkčnost. Nebýt toho, že člověk najednou někam dospěje... Pak jsme totiž jednou z donucení zahráli něco akusticky a mně došlo, že je tu i něco jiného než hlučné válčování. Na brněnském Svobodáku se pořádaly každoročně open air koncerty, hrál tam např. i Žlutý pes. Majitelé okolních bytů si stěžovali na hluk a dokonce to vyvrcholilo ozbrojeným napadením Ondřeje Hejmy. Ostuda, policajti... A tak magistrát řekl, že bude dělat už jen klidný koncerty, a zejména ty vánoční. Nedávno jsem našel pár fotek, jak jsme tam potom hráli na španělky a naši potomci nám dělali vzácné křoví a zpívali vokálky. Já před tím nikdy na akustiku takhle nehrál, cítil jsem obrovskou zodpovědnost nejen za můj hlas, ale i za instrument. Hodně nás to chytlo. Objevili jsme Ameriku, hráli jsme unplugged a zjistili, že ty naše písničky jsou životaschopný i bez tlaku!

To ale nebyl hlavní důvod, proč skončit s tvrdou muzikou, ne?

Jasně že ne, ale časem se objevila „ponorka“ a stop stav v hledání nového a jiného. Zjistil jsem, že jsme muzikantsky poněkud zparchantěli. Jednou jsem si přečetl horoskop pro Býky, kde bylo: „Nemysli hlavou, mysl srdcem!“ Ten den jsem přišel na zkoušku a říkákám: „Chlapci, končím...“, tohle už nemůžu!“ Hudba vás musí bavit. Tak jsem doopravdy odešel. A pak jsem s těmi, co vzápětí odešli se mnou, založil akustickou bandu Alband.

ALBAND

Jaroslav Albert Kronek, Libor Machata, Víťa Franěk, Mirek Horňák a Zbyněk Petržela, to je kapela Alband. Brněnský kvintet tvořený čtyřmi bývalými členy legendární kapely Kern má na kontu dvě CD – *Kalibrace* smyslu (v roce 2009) a druhé album *Reziduum* vydané koncem loňských prázdnin, které obsahuje jedenáct autorských písniček od J. A. Kronka a Libora Machaty plných kvalitního akustického bigbítu. Pilotní skladbou alba je píseň *Trofeje*, k níž kapela minulý rok natočila i videoklip. Alband letos v Brně oslaví 10. narozeniny. Více o kapele i plánovaných koncertech najdete na www.alband.cz nebo na facebooku.

Jak je to podle vás s rockery a jejich věkem?

„Dokud ti v žilách proudí čistá H&H krev...“, fungujeme. Letos mi bude 65 a mí dospělí synové se mě ptají, proč to furt dělám. Protože musím! Už i vnoučata nám chodí na koncerty. Hudbou se mi naplnil dětský sen. Jsem rodák ze Zastávky u Brna. Jako pětiletý jsem na schodech u hradla zpíval furt dokola *Andulku Šafařovou*, až mi hradlař tehdy řekl: „Tak pojď se podívat!“ a já se koukal z té výšky na koleje a na všechny ty páky... Tehdy mi *Andulka Šafařová* vlastně otevřela dveře nejen do světa kolejí. Na Zastávce jsem poznal i svou budoucí ženu, která bydlela na nádraží ve Střelčích a na Zastávku dojížděla na gymnpl. Bohužel na dráze i zemřela. V Nových Bránicích nastoupila do špatného vlaku, chtěla za jízdy vystoupit, neodhadla rychlost... Synům bylo 10 a 3 roky. A tehdy mě muzika vlastně pomáhala do všechno zlé přežít.

Vaše kapela toho má s dráhou také hodně společného, že? I zkušebnu máte pronajato v prostorách maloměřického depa...

Ano, Víťa Franěk nám tu zařídil pronájem. Pracuje na drahách už od devatenácti. Všichni ostatní máme jinej byznys, ale občas s klukama jezdíme vlakem společně, dříve výhradně hudebníma kapacitama. Třeba do Prahy Schubertem a zpátky Dvořákem! Ale ty už jsou teď přejmenované...

Mezi prvním a druhým albem vaší kapely uběhlo dlouhých devět let, souvisí s tím nějak i název nového alba *Reziduum* (Zbytek)?

Při jednom vyšetření mi lékař potvrdil, že jsem OK a že *reziduum* je v normě! To slovo se mi zalíbilo a název alba, které mapovalo celé složité období, byl na světě. Do kapely přišlo pár nemocí, se kterými jsme se

postupně poprali, ale současně jsme zjistili, že na natáčení zbývá málo času a že musíme zamakat ze zbytkem sil. Prodlužoval jsem to hlavně já. Když mi odoperovali tumor na krční mandli a měsíč ozařovali, nešlo mi pak zpívat tak, jak jsem chtěl. Všichni mi říkali: „To máš jen v hlavě!“ Bylo to složitější. Když jsem si postěžoval na ORL, že to není ono, řekla paní doktorka: „Žijete?“ „Jo, žiju!“ „Tak vidíte!“ S hlasem musím pracovat opatrně a šetrně dodnes. Po celou dobu jsme s Albandem koncertovali, ale k dokončení desky nám chybělo pár textů. Na chvíli se vytratila inspirace. Dokonce jsem poprvé v životě požádal i externí textaře, ale bylo to jiný, pro mne neuchopitelný! Chtěl jsem čas, muselo to jít od srdce a do pusu. Až se zadařilo a já dotextoval i za významného přispění basisty Libora Tygra Machaty nazpíval a všem v Albandu se ulevilo.

Neznamená to, že už s dalším albem nepočítáte, že ne?

To ne. Máme jistě plán na rok 2024!

Nestýská se vám někdy po hard&heavy období?

Tvrdeho rocku se neříkáme. Trošinku se stýská. Rokenrol z palice nevymlátíš! Když jsme začali s Albandem, skálních fanoušků z časů Kernu samozřejmě ubylo. Docela dost jich pak ale uznalo, že tohle nám sedí a nikdy jsme vlastně nezaznamenali žádnou negativní reakci. Dnes přijdeme zahrát do hospody, do klubu nebo i do divadla. Na komorno! Dáme si sauvignon, sedneme si na stoličky, cítíme, že španělka hraje jako španělka, že zpěv je srozumitelný, je pohoda a lidé se baví... Kousek před vámi je první řada, které zpíváte do očí. Tak hrajete unplugged a zjistíte, že vás nic neomezuje a že život kolem vás je jeden skvělejší bigbít! ■